

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2002
FORFATTER:	Børge Therkildsen
TITEL:	Hos nervelæge Karl Georg Fuhrmann
KORT RESUME:	Et besøg hos den 86-årige Karl Georg Fuhrmann, praktiserende læge i neurologi og psykiatri i Kolding i 40 år.

HOS NERVELÆGE KARL GEORG FUHRMANN

AF BØRGE THERKILDSSEN

Var han lidt sær? Det var han nok og ønskede måske netop at være det, men jeg foretrækker at karakterisere ham med absolut positivt ladede ord og fastslå, at han var en ener og afgjort ikke lignede nogen anden, jeg har kendt. Jeg ønsker at tydeliggøre karakteriseringen af Karl Georg Fuhrmann ved at fastslå, at han var en personlighed. Tidligere patienter, som kom under hans meget specielle psykiske behandling, erklærer rent ud, at det var en oplevelse at modtage hans terapi. Han praktiserede i 40 år.

Selv har jeg alene kendt ham som doktor Fuhrmann. Han var specialist i at rette op på flossede nerver. Han havde klinik og bolig i Kolding Folkeblads bygning i Jernbanegade. Jeg var journalist på Jydske Tidende lige over for, men havde lejet et værelse hos en enkefrue i hans trappeopgang. Der mødtes vi med et nik, når vi passerede hinanden.

Skæbnen var os begge gunstig, da en nazistisk terrorgruppe i 1944 kom til Kolding for at sprænge Jydske Tidende i luften. Bladets forretningsfører, Johannes Ejler, havde forudset, at avisen kunne blive næste offer i den serie af bladhussprængninger, der var i gang, og havde fået installatør Overbeck til at rejse et elektrisk hegn omkring avisens trykkeri-bygninger. Så da terroristerne natten mellem den 15. og 16. september konstaterede, at her var der ikke noget at gøre, gik de over gaden,

brød ind i Folkebladets trykkeri i gården og anbragte deres tidsindstillede bomber.

Redaktør N.E. Therkilsen, der havde lejlighed på 2. sal, hørte lyden af splintret glas og gik sammen med sin datter Kirsten ned ad bagtrappen og stod ved et vindue, netop som bomberne sprængte bagbygningen. Han og datteren blev dræbt. Også portner Gejlager mistede livet. Redaktørens hustru var på familiebesøg i København.

Dr. Fuhrmann, der var engageret i modstandsbevægelsen, var blevet taget af Gestapo og anbragt i Frøslevlejren. Det reddede sandsynligvis hans liv. Selv kunne jeg næste formiddag, stående i ruindyngerne, se det værelse, jeg havde beboet indtil 1. september, skåret lige igennem og min seng hængende delvis ud af husresterne. Fuhrmanns og redaktør Therkilsens lejligheder var som blæst væk. Jydske Tidende overtog straks alt teknisk arbejde med fremstilling af Folkebladet og fortsatte med det, til nyt materiel kunne fås igen efter krigen.

Vi mødtes på gaden nogle gange efter besættelsen og mindedes, hvor heldige vi havde været. Han boede nu i frøhandler Stefensens villa i Dalbygade. Og da han langt senere byggede sit meget særprægede store hus i bakkerne i Gudsø med udsigt over Gudsø Vig, og jeg selv fik bopæl i Snoghøj, smuttede jeg hen til ham en dag på vej hjem fra Kolding. Jeg var nysgerrig.

Og sikke en modtagelse: „Dav, gamle ven“. Det var gæstfrihed på højeste niveau. Da var han blevet 86 og spillevende. Og aktiv som læge og maler, dog mest det sidste. Han var en kunstner. Der var malerier fra gulv til loft i mange af stuerne.

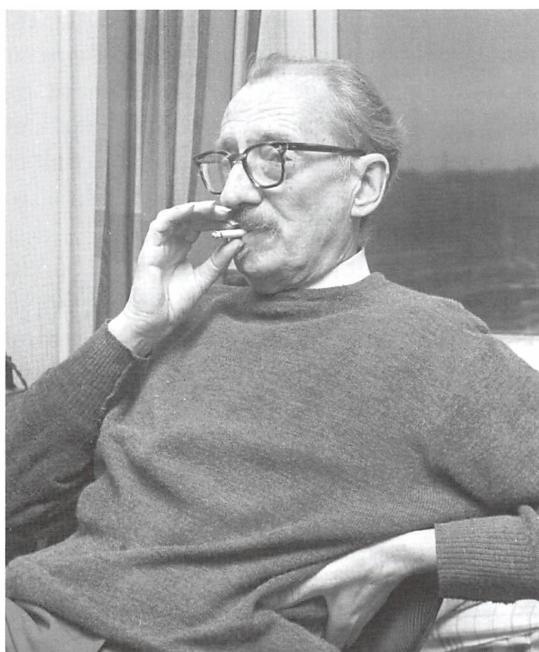
„Nu skal du se mine billeder, men først skal du hilse på min kone. Gerda! Har du tid?“ Det havde hun. Han præsenterede hende som Gerda, født Kofoed og af fag skuespillerinde. Selv havde han ændret udseende. Han havde tillagt sig et frodigt fuldskæg.

Før noget andet skulle jeg se hans kunstværker, lærred ved lærred i stærke farver. „Jeg håber, du kan se, at jeg har ladet mig inspirere af Picasso. Ham er jeg helt tosset med“. Jeg skulle også se et par tykt spækkede mapper med skitser og akvareller. „Det er pragtfuldt at mærke“, sagde han, „at det stadig presser på og strømmer fra mig næsten dag og nat“.

Jeg skulle også høre om husets tilblivelse, og han gav mig ret i, at det ikke i sig selv var nogen landskabelig skønhed, men sådan skulle det netop være. Han havde erhvervet tre tdr. land fra Krybily gård og havde selv bidraget til byggeriet ved under planeringen at køre 20.000 trillebørfulde jord og sand væk. „Det var nok lidt tosset gjort, for du skal huske på, at jeg livet igennem har røget 50 cigaretter hver eneste dag, undtagen lige under den sidste del af krigsårene“.

Vi sad med et glas hvidvin, og så forelagde jeg mit egentlige ærinde: „Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan du virker som læge. Hvordan stiller du en diagnose?“

„Ha! Nå, det kunne du tænke dig. Jeg ved jo nok, at du kommer som gammel ven og bladmand og ikke som patient. Allright, jeg har ikke noget at skjule. Altså: Som enhver

Nervelæge Carl Georg Fuhrmann. Foto: N. Lisberg.

god vært siger jeg indledningsvis: Værsgo at lægge tøjjet, alt tøjjet, og det kan da godt være, at det i nogen grad kommer lidt bag på enkelte patienter, men tøjjet skal væk. Jeg skal se hele legemet, og jeg skal navnlig føle på det. Og jeg skal lytte.

Sådan arbejder en læge, der er uddannet i neurologi og psykiatri. Jeg må føle på alle muskler fra fødderne og op i ansigtet. Muskernes spændthed fortæller alt. Og så må jeg vide, hvilket miljø patienten kommer fra, alt om familieforhold, hvilke påvirkninger de har været ude for.

Jeg må høre, om der har været sygdom eller tung sorg, og jeg må høre om regelmæssighederne i deres cyklus. Alt forløber i en afslap-

pet atmosfære, ikke noget japperi, vi har tid nok. Og lad mig indføje, at jeg alle dage har sagt „du“, også længe før, det blev alment, og at jeg aldrig har brugt hvid kittel, for den kan i mange tilfælde markere en afstand. Jo, alt er afslappet, og jeg afsætter et minimum af to timer til konsultationen.

Jeg kan ikke reparere et flosset nervebunt, men jeg kan som en slags nervernes lappeskrædder i meget høj grad bidrage til en total afslapning hos patienten. Og igen og igen siger jeg: Du skal slappe fuldstændigt af, du skal fortælle mig alt. ALT. Det skal være sådan, at du ikke efter hjemkomsten pludselig tænker: Arhh, det var dumt, at jeg ikke huskede at fortælle ..... Altså forlanger jeg, at de kommer en gang til, for så er vi sikre på, at alt er lagt frem. Og på det grundlag sender jeg et langt brev til vedkommendes læge og tilråder måske noget at døve en smerte med eller til at sove på.

Min opgave er i al sin enkelthed at fjerne årsagen til neurosen, og det gør jeg ved at lytte og – ikke mindst ved at føle på alle muskler. Gennem denne tætte behandling kan jeg hjælpe patienten til at leve mere fornuftigt, og jeg er meget glad og lykkelig over at kunne fortælle dig, at jeg modtager mange breve, rigtig mange breve fra patienterne. Flere af dem har betroet mig, at de indfletter mig i deres aftenbøn. Det er meget smukt.

En patient – han var præst – kom igen og igen, for, som han sagde, jeg var så sjov at snakke med. Det synes du måske også, min gamle ven? Så skål da! Og hør .... Gerda!“ Han vendte sig i stolen: „Synes du ikke, vi skal have en lille omelet i dagens anledning“. Han blinkede til mig og trak i hageskægget. „Uden hende kunne jeg ikke leve et lykkeligt liv“.

Nået så langt vovede jeg spørgsmålet: „Og du er ikke blevet smittet af alle disse dårlige nerver?“

“Ha, nu går du tæt på. Nej jeg er ikke blevet småtosset af mit arbejde, men som purung havde jeg en depression, dels fordi min far døde, og det tog hårdt på mig, og dels var der noget med en pige. Nå, det drev over, og i den forbindelse kan jeg nævne, at jeg har været gift fem gange. Er du så tilfreds?“

Karl Georg Fuhrmann nåede at fylde 89 år.